

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soudu rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci navrhovatele: **Družstvo vlastníků Petrovec**, se sídlem Ovesná Lhota 78, Světlá nad Sázavou, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti odpůrci: **obec Ovesná Lhota**, se sídlem Ovesná Lhota 49, Světlá nad Sázavou, zastoupenému Mgr. Vítem Brožkem, advokátem se sídlem Slavíkova 23/1568, Praha 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) M. K., II) občanské sdružení „Ovesná Lhota“, se sídlem Ovesná Lhota 17, Světlá nad Sázavou, III) M. J., IV) V. N., a V) T. F., o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu obce Ovesná Lhota, schváleného zastupitelstvem obce Ovesná Lhota dne 27. 5. 2011, usnesením č. 6, v řízení o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 1. 2013, č. j. 30 A 93/2012 – 95, o návrhu odpůrce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Odpůrci **se ukládá** zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zrušil v rozsudku blíže specifikované části územního plánu obce Ovesná Lhota, schváleného usnesením č. 6 zastupitelstva obce Ovesná Lhota dne 27. 5. 2011. Dospěl totiž k závěru, že v procesu pořizování a přijímání územního plánu došlo k zásadním procesním pochybením (vynechání konceptu územního plánu a nepovažování navrhovatele za osobu legitimovanou k podání námitek proti návrhu územního plánu), která atakovala hmotná práva navrhovatele a která mohla mít vliv na zákonnost opatření obecné povahy v daném rozsahu. Dále shledal odůvodnění územního plánu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Proti rozsudku krajského soudu podal odpůrce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou dne 13. 5. 2013 k výzvě Nejvyššího správního soudu doplnil o důvody, pro něž rozsudek napadá; zároveň podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Uvedený návrh odůvodnil tím, že by v důsledku zrušení částí územního plánu obce Ovesná Lhota mohlo dojít k tomu, že do doby, než bude o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu rozhodnuto, bude rozhodnuto o umístění, případně i o povolení staveb, které by posléze mohly být s územním plánem v rozporu. Dle stěžovatele je nepochybné, že případné umístění či povolení staveb, které by byly v rozporu s územním plánem, by pro stěžovatele znamenalo značnou újmu. Neumísťování a nepovolování staveb, které by mohly být v rozporu s územním plánem, zároveň označil za souladné s veřejným zájmem.

Navrhovatel ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 29. 5. 2013 ve vztahu k této argumentaci uvedl, že stěžovatel pouze spekuluje o možnosti případného umístění či povolení jím nikterak nespécifikovaných staveb, které by mohly být v budoucnu v rozporu s územním plánem. Podle názoru navrhovatele proto nejsou dány důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Podle navrhovatele by stěžovatelem uváděný důvod umístění a povolení staveb v rozporu s územním plánem mohl paradoxně nastat právě přiznáním odkladného účinku. Podstatou rozsudku krajského soudu je zrušení vymezení některých významných zastavitelných ploch, které jsou v kolizi se stávající zemědělskou výrobou navrhovatele. Přiznáním odkladného účinku by tedy mohlo dojít ke zcela zásadní újmě navrhovatelů (a též stěžovatele či stavebníků na jednotlivých plochách), neboť by vlastníci těchto pozemků, případně jiné osoby (nájemci, investoři), mohli urychleně zahájit nebo pokračovat v již zahájených projektech výstavby na těchto zastavitelných plochách.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej ale může na návrh stěžovatele přiznat, užití přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Ustanovení § 73 s. ř. s. sice upravuje rozhodování o návrhu na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a jak již zdejší soud v minulosti dovodil, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části schází zákonný podklad pro jeho aplikaci (viz usnesení NSS ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 AOs 4/2010 – 20; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). V řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části však takový zákonný podklad představuje výše citované ustanovení § 107 s. ř. s. Z povahy věci pak možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti připadá v úvahu právě v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí, kterým krajský soud vyhověl (byť jen částečně) návrhu a napadené opatření obecné povahy nebo jeho část zrušil. Případný odkladný účinek přiznaný kasační stížnosti totiž bude působit vůči rozhodnutí krajského soudu, tj. zamezí důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení (v případě zamítavého rozhodnutí krajského soudu o návrhu na zrušení opatření obecné povahy je nicméně možno se domáhat vydání předběžného opatření Nejvyšším správním soudem; srov. usnesení NSS ze dne 9. 5. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013 – 95).

Předpokladem vydání rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.

pokračování

Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. obsahuje dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby mohl být žalobě (respektive kasační stížnosti) přiznán odkladný účinek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí znamenat pro žalobce (resp. stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nutno zdůraznit, že tyto podmínky se liší od důvodů, z nichž lze podat kasační stížnost ve věci samé (§ 103 s. ř. s.) a předmětem rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku proto není předběžné posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2006, č. j. 6 Ads 99/2006 – 33).

Dále je třeba upozornit na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něž by bylo možno odkladný účinek očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti odnímá Nejvyšší správní soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé a výjimečné případy.

Stěžovatel se v nynějším případě omezil na obecnou námitku, že v důsledku částečného zrušení jeho územního plánu krajským soudem by mohlo dojít k vydání rozhodnutí o umístění, případně o povolení staveb, které by posléze mohly být s územním plánem v rozporu. Konkrétněji tvrzenou hrozící újmu nespecifikoval.

Krajský soud přitom zrušil vybrané části předmětného opatření obecné povahy na základě návrhu, v němž navrhovatel (který je vlastníkem nemovitostí v zemědělském areálu v jihozápadní části obce Ovesná Lhota, v němž dlouhodobě provozuje podnikatelskou činnost zaměřenou na chov skotu a rostlinnou výrobu) podrobně namítal, že přijatý územní plán nepřiměřeně zasahuje do jeho hospodářské činnosti. A to tak, že vytváří překážky jednak pro realizaci plánované výstavby bioplynové stanice, jednak pro stávající zemědělskou činnost provozovanou na farmě. Dle navrhovatele v územním plánu nově vymezené zastavitelné plochy zasahují do ochranného pásma jeho provozu a omezují stávající vlivy již existující farmy takovým zásadním způsobem, že by prakticky nebylo možno existující stáje využívat pro chov zvířat v rozsahu zkolaudovaných kapacit. Rovněž zákres tzv. maximální hranice vlivu výroby z provozovny navrhovatele by údajně podstatně omezil, ba přímo znemožnil využití stávajících stájí a celého areálu farmy. Navrhovatel se bránil také proti vymezení regulativů stanovených územním plánem k ploše, na níž se nachází jeho zemědělský areál.

Krajský soud sice vyhověl návrhu na zrušení vybraných částí územního plánu obce Ovesná Lhota s tím, že v procesu jeho pořizování a přijímání došlo k zásadním procesním pochybením, a dále proto, že shledal odůvodnění napadeného opatření obecné povahy nepřezkoumatelné; k otázce zásahu posuzovaného územního plánu do hmotných práv navrhovatele se tak věcně nevyjadřoval. Avšak Nejvyšší správní soud nemůže nepřihlédnout k této navrhovatelem tvrzené újmě při zvažování, zda přiznat kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek. S touto navrhovatelem tvrzenou újmu je pak nutno poměřovat újmu tvrzenou stěžovatelem v jeho nyní posuzovaném návrhu. Možná újma

tvrzená stěžovatelem by se přitom musela jevit nepoměrně větší, aby bylo možné jeho návrhu vyhovět.

Nic takového však z odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není patrné. Stěžovatel ani nespecifikoval, jaké konkrétní (plánované) stavby má na mysli a jaká konkrétní újma by mu v důsledku rozhodnutí o jejich umístění, případně o jejich povolení mohla vzniknout. Důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nijak neplynou ani ze skutečností zachycených ve správních a soudních spisech týkajících se věci.

Ze shora uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud o zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Výrok č. II. usnesení vychází z toho, že povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, podle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, aplikovaného *per analogiam* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32).

V nyní posuzovaném případě stěžovatel soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uhradil v plné výši ještě před rozhodnutím soudu o tomto návrhu. Přesto mu však soud musel z výše uvedených důvodů ve výroku II. tohoto usnesení uložit povinnost uhradit předmětný soudní poplatek. Částka, která byla stěžovatelem v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uhrazena, bude po nabytí právní moci tohoto usnesení použita na úhradu poplatkové povinnosti za podání návrhu na přiznání odkladného účinku. Byť tedy soud stěžovateli uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, není stěžovatel povinen soudu nic dalšího hradit.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu